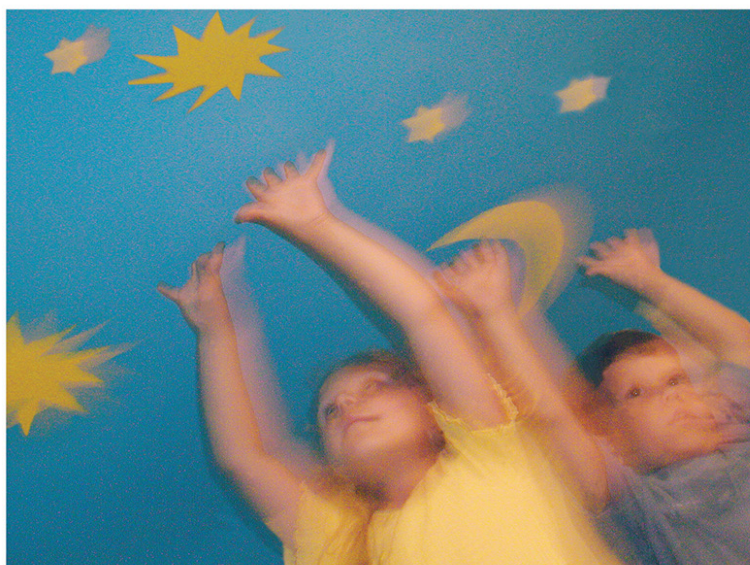

ZUZANA MALÉŘOVÁ

**Jak
potkat
děti**

FOTOGRAFIE VLADO BOHDAN

Třetí vydání

ZUZANA MALÉŘOVÁ

**Jak
potkat
děti**

FOTOGRAFIE VLADO BOHDAN

Třetí vydání

ZUZANA MALÉŘOVÁ

**Jak
potkat
děti**

FOTOGRAFIE VLADO BOHDAN

Třetí vydání

Jak uvidět modré z nebe

Když nás s Vladem spojila láska, už jsme věděli, že je darem z nebe. Bylo nám to však po čase málo. Vlado si pro mne přál modré z nebe. „Jak to zařídit?“ trápil se. Byl by mi opravdu modré z nebe snesl, jen kdyby věděl jak. Až se stalo to, co se milujícím stává, nový člověk se chystal na svět. Velké, nespočetné tajemství. Tu květnovou neděli jsme byli neustále spolu až do chvíle, kdy pan doktor Šmeral pronesl: „Ve chvíli poslání tě bodnu juž.“ A spolu s verši Cyrana přišla na svět holčička. Alžběta. Vůbec neplakala, jen doširoka otevřela velké, blankytně modré oči. Od té chvíle víme, jak vypadá modré z nebe. Když člověk přivádí na svět dítě, někde vskrytu doufá, že možná právě ono pomůže spasit tento svět.

Jak se stát sourozencem

Stačí poprosit. Alžběta příliš prosit nemusela. I díky zážitkům s ní jsme chtěli další doufání. To už ale nebyla nenasytnost, to už bylo vědomé přání s jasnou zkušeností, co takové doufání stojí. Přesto cena byla nečekaná.

„Tak už je v bříšku,“ prozradili jsme radující se Alžbětce. A druhý den jsem zmizela v nemocnici. Nadlouho. Alžběta věděla, že je maminka nemocná, že by to však znamenalo nebezpečí pro „její“ miminko, nepřipouštěla. Vzala to jinak: „Musím všechno bez maminky zvládnout, aby se nám mohlo narodit miminko.“ Její stanovisko jsme přijali i my. Šlo o devět strastiplných měsíců završených příchodem dítěte z posledních sil.

Alžběta se rodila celý den. Přinesla ve svých očích „modré z nebe“, oslnění, romantický zázrak, okouzlení.

Jeroným se rodil celou noc. Jeho oči jsou hluboké a tmavé, jako by v nich byla skryta nepřenosná zkušenost. Je těžké rozpoznat, který ze dvou zázraků je silnější – čiré štěstí, radost bez překážek, či usilovná, těžká práce na hranici možností.

Do porodnice přivedla Alžbětku babička Anežka, prožily spolu ten poslední týden. Ležela jsem v posteli s Jeronýmekem na prsou. Alžbětka přilehla. Když přivinula chlapečka v náruči, zhluboka vzdechla a hlesla:

„Maminko, ten je krásný...“ A tak se tam drželo štěstí a usilování za ruce. A my viděli, že prostě patří k sobě.

Jak začíná chlapská pohádka

„Ty jsi ale hezká,“ zastavil Jeroným velkou slečnu na ulici. Jen tak, znenadání. Od malička byl ochoten pro velké slečny udělat cokoli, třeba se válet po zemi. Jen aby zaujal, pobavil. Rozesmát slečnu mu přinášelo nekonečnou slast, snad že viděl, jak je maminka hezká, když ji tatínek rozesměje.

Miloval pohádky. Byly plné čertů, loupežníků, vodníků, ale především rytířů a princů, co zachraňují a vysvobozují princezny. Mazlivý chlapec uvěřil, že polibkem zmizí veškerá zlá moc. Denně to zkoušel na Šípkové Růžence. Ostýchal se a radoval zároveň, když po jeho polibku Alžběta otevřela oči. Trval pak dlouho na tom, že jediné ji si vezme za ženu, a usedavě plakal, když mu Alžběta vysvětlovala, že to nejde, protože jsou bratr a sestra. Požádala jsem ji, aby našemu oddanému rytíři dala čas, že na vše přijde sám a v pravou chvíli. Stalo se.

„Chcete slyšet pohádku?“ zeptal se nás a spustil: „Byl jeden princ a byl proutník...“ Tak mohou začínat jen chlapské pohádky.

